

Л ЕТНІМ вечарам 1983 года, знаёмячыся з чарговай поштай, разгарнуў ліпеньскі нумар часопіса «Малодосць» з жаданнем прачытаць працяг рамана пісьменніка-земляка Івана Чыгрынава «Свае і чужынцы» аб падзеях у гады Вялікай Айчыннай вайны ў нашым Прыбаседзі. Нумар чамусьці раскрыўся дзевятай старонкай, на якой пад рубрыкай «Упершыню ў «Малодосці» была змешчана падборка вершаў невядомага для мяне аўтара, якая пачыналася вершам «Перапечкі».

Верш уразіў мяне ад першага да апошняга радка:
Толькі-толькі ранак золкі
Згасіць ветрам зоркі-свечкі,
Уставала маці з полку
І запальвала ў печы.
Грукатала чыгунамі
І патэльніай, чапялюю:
Сіні чад вісеў над намі,
Пах бяроствай і смалою.
Потым маці даставала
Бульбу шэрую з падполля,
Даставала з кубла сала,
Перасыпанае соллю.
І на пахі смачных скварак
І духмяных перапечак
Мы, не вытрымаўшы, шпарка
З полку слізгалі да печы...
Сёння выйшаў я на ганак
З сумнай думкай рана-рана.
І здалося — пахне ранак
Перапечкаю духмянай.

Адразу чамусьці павеяла прачулай цеплынёй незвычайнага паэта — майстра Якуба Коласа, які як чараўнік, якому ўсё падуладна ў энцыклапедыі сялянскага жыцця «Новай зямлі» стварыў малюнак сялянскага побыту трапнымі словамі і выразамі, і таму так жыва заў-

сёды паўстае перад намі малюнак з раздзела «Раніца ў надзельку».

Нешта падобнае, але больш блізкае адчувалася ў радках верша «Перапечкі» і я з асаблівай увагай звярнуў свой позірк на прозвішча аўтара падборкі. Алег Мінкін значылася ў пачатку падборкі. Надрукаван быў і фотаздымак аўтара, а на апошняй старонцы даведка: «На радзіўся на Хоцімшчыне ў

турынага рога. Яго нядаўна вярнуў нам з глыбіні стагоддзя рэстаўратар і музыкалюб У. Пузыня. Прыхільнікі беларускай паэзіі сустрэлі яе як арыгінальны зборнік, назваўшы яго лепшым з серыі «Першая кніга паэта». Кніжка выклікала да сябе цікавасць. Яе чытаюць студэнты, мастакі, аматары паэзіі, пра яе гамоняць. У друку з'явіліся рэцэнзіі. На рабочым сталі яна і ў вядома

ці раўнадушнасці да гісторыі. ...У верхах маладога паэта жыве грага бачыць усё апетым ў паэзіі — мінулае народа, звычай, культуру...

...У верхах А. Мінкіна бачым адсылкі да Гомера, Дантэ, Купалы. Вядома, быць чытачом і быць вучнем не адно і тое ж. Але ж таксама паказальна: амаль у ніводнага з паэтаў «філалагічнага» пакалення, якімі ўсё гэта праходзілася «па

лося пазбегнуць. Асобныя творы з кніжкі на думку Сідарэвіча, як напрыклад: З хлопчыкам Маем, бабулькаю Восенню, руплівым хлопцам Жніўнем, дзядзькам Студзенем трапілі ў гэты зборнік выпадкова: яны больш прыдобныя для дзіцячай кніжкі. Але «... што А. Мінкін — творчая асоба, сведчаць ягоныя «Наследаванні Дантэ», — падкрэслівае рэцэнзент. — Дантавы тэрцыны трансфармаваліся ў чатырохрадкую, але дух захаваны. Спалучэнне Дантавага духу з канкрэтнай праблематыкай нашага часу і нашай гісторыі надае гэтаму цыклу пэўную мастацкую і ідэйную каштоўнасць».

Хацімчане могуць асабіста азнаёміцца са зборнікам паэта-земляка, бо ён паступіў толькі што ва ўсе бібліятэкі раёна і пажадаць аўтару натхнення і плёну ў творчых пошуках свайго паэтычнага імя.

У вершы «Размова з ракою» аўтар сам выказвае надзею на лепшае:

— Нясу я бязважкую пену ўтары

Над каменем цяжкім,
што зросся з нядоннем,
Няхай жа гаханне,
як лета патоне.

А камень усплые ў
каламужным віры.

М. ЛАСОЎСКІ,
старшы бібліятэкар-
краязнавец.

в. Трасціно.

В образы мінуушчыны

1952 годзе. Скончыў інстытут у Маскве. Працуе інжынерам у Брэсце». Шукаў родзічаў у вёсцы Забялышына, таму што там шмат Мінкіных пражывае, а сапраўды атрымалася, што яны жывуць у вёсцы Чарняўка. Потым я чытаў вершы Мінкіна, якія друкаваліся на старонках рэспубліканскіх перыядычных выданняў у часопісах «Малодосць» і «Беларусь», газетах «Літаратура і мастацтва», «Чырвоная змена». Пасля Брэста Мінкін працаваў інжынерам у Наваполацку, цяпер яго, як гаворыцца, паклікала рамантыка дарог, новабудоўляў і ён апынуўся ажно ў далёкай Цюмені. Працуе там інжынерам па нафтавых радовішчах. У 1985 годзе ў выдавецтве «Мастацкая літаратура» выйшла першая кніга паэта «Сурма» — назва музычнага інструмента —

га беларускага савецкага гісторыка і археографа М. М. Улашчыка, аўтара сотні публікацый па гісторыі Беларусі.

— Мне падабаецца мова Мінкіна, — гаворыць ён, — і гістарычнае жыццё ў аўтара высокае, трапяткое... і дадае, што Мінкін на свой лад, па-сучаснаму ўглядаецца ў нацыянальныя традыцыі, у мінулае свайго народа.

Добры водгук аб зборніку Алега Мінкіна «Сурма» дае загадчык аддзела метадыкі літаратуры інстытута педагогікі Міністэрства асветы БССР А. К. Клышка, беларускі паэт, аўтар «Буквара» і пропісаў да «Буквара» («Малодосць», 1986, № 3, с. 150—155).

«...Ужо сваёю назваў аўтар падкрэслівае сваю цягу да даўшы, і лепшыя радкі яго твораў скраваны супраць няпамя-

праграме», не бачыш гэтулькі адсылак да тых вялікіх, як у гэтага выхаванца Маскоўскага інстытута інжынераў сельскагаспадарчай вытворчасці».

У канцы рэцэнзіі Клышка робіць вывад: «Лепшае ў творах А. Мінкіна жыве клопатам пра гістарычную самапавагу народа».

Анатоль Сідарэвіч у рэцэнзіі «Кветка паэзіі і жытнёвы колас» («Літаратура і мастацтва», 1985, 6 снежня, с. 5) таксама адзначае, што «...зборнік А. Мінкіна сярод першых паэтычных кніг 1985 года вылучаецца больш высокаю культурай пісьма (паэтычнага выказвання), няма ў ім саманародны і экстравагантнасцей, слоў для запаўнення пустот». Рэцэнзент адзначае і недахопы зборніка, якіх маладому аўтару не дава-

Ласоўскі, М. Вобразы мінуўшчыны : [пра паэта-земляка Алега Мінкіна] / М.Ласоўскі // Шлях Кастрычніка. — 1986. —